

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 291/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti C. s. r. o., L., zastúpenej advokátkou JUDr. M. G., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Daňového úradu K. č. 9818301/1/410904/2012 z 8. marca 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti C. s. r. o., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti C. s. r. o., L. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. M. G., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy rozhodnutím Daňového úradu K. (ďalej len „daňový úrad“)

č. 9818301/1/410904/2012 z 8. marca 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“); daňový úrad týmto rozhodnutím nevyhovel žiadosti sťažovateľky o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti jeho predchádzajúcemu rozhodnutiu zo 4. augusta 2011.

Sťažovateľka v úvodnej časti sťažnosti opisuje skutkový stav predchádzajúci podaniu jej sťažnosti ústavnému súdu a v tejto súvislosti najmä uvádza, že podaním z 23. novembra 2011 označeným ako „Výzva na odstránenie prekážky v postupe daňového úradu“ (ďalej len „výzva“) „vzval vtedajší daňový úrad K. (v súčasnosti Daňový úrad K., kontaktné miesto K. - ďalej len daňový úrad) na odstránenie prekážky zapríčinennej jeho nesprávnym a nezákonným procesným postupom...“, pričom podaniu označenej výzvy predchádzalo udelenie všeobecnej plnej moci M. V., M., ako spoločníkom a bývalým konateľom sťažovateľky z 1. júna 2011 „p. D. B., B., ktorá zahŕňala oprávnenie na zastupovanie daňového subjektu aj v daňovom konaní. O tejto skutočnosti bol daňový úrad upovedomený na ústnom pojednávaní konanom dňa 14. 6. 2011, o čom bola spísaná Zápisnica o ústnom pojednávaní pod č. 738/320/15306/2011/Kaš...

Následne D. B. ako splnomocnenec sťažovateľa udelila substitučné plnomocenstvo Občianskemu združeniu D. B. (ďalej len občianske združenie D.). Po tom čo bolo substitučné plnomocenstvo doručené daňovému úradu, tento reagoval oznámením, v ktorom uviedol, že substitučné plnomocenstvo pre Občianske združenie D. neakceptuje z dôvodu, že plná moc pre zastupovanie vo všetkých právnych veciach pre p. D. B. nebola do toho času na daňový úrad doručená.

V uvedenom postupe daňového úradu vidí sťažovateľ nezákonnosť, nakoľko daňový úrad postupoval v rozpore s ust. § 20 ods. 9 zákona č. 511/1992 Zb..., a to tým, že namiesto výzvy na predloženie plnomocenstva pre p. D. B. v lehote nie kratšej ako 8 dní (lehota určená správcom dane v zmysle § 13 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.) zaslal sťažovateľovi a Občianskemu združeniu D. len oznámenie o neakceptovaní substitučného plnomocenstva...“.

Sťažovateľka tvrdí, že v danom prípade „išlo o odstrániteľný nedostatok, keďže riadne úradne overené plnomocenstvo udelené dňa 1. 6. 2011 p. M. V. p. D. B. by v prípade výzvy v zmysle § 20 ods. 9 zákona č. 511/1992 Zb. mohlo byť doložené, čím by zanikol

dôvod pre neakceptáciu substitučného plnomocenstva udeleného občianskemu združeniu D. Postupom daňového úradu však bola táto možnosť sťažovateľovi odňatá, čím došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR.

Rovnako nezákonne postupoval daňový úrad aj v prípade ďalších podaní urobených za sťažovateľa občianskym združením D., na ktoré opätovne reagoval len oznámeniami, v ktorých uviedol, že na podania nie je možné prihliadať, nakoľko boli podané neoprávnenou osobou.“.

Sťažovateľka tiež tvrdí, že uvedený postup daňového úradu je v rozpore aj s „Metodickým pokynom Daňového riaditeľstva SR k zastupovaniu na základe plnomocenstva“, ktorý síce „predstavuje len normatívnu internú inštrukciu, ktorá je záväzná len pre zamestnancov daňových orgánov, ide v tomto prípade len o logický výklad ust. § 20 ods. 9 zákona č. 511/1992 Zb. , ktorý v kontexte so zásadou proporcionality sleduje predovšetkým umožnenie reálneho uplatnenia a ochrany práv daňového subjektu v daňovom konaní a preto tento pokyn nemožno opomenúť.

Závažnou ujmou, ktorá v nadväznosti na nesprávny a nezákonný postup daňového úradu sťažovateľovi vznikla, bola predovšetkým skutočnosť, že jeho ďalšie podanie, ktorým bolo odvolanie proti rozhodnutiu č. 738/230/19600/11/PekZ zo dňa 4. 8. 2011, ktoré podalo občianske združenie D. za sťažovateľa boli daňovým úradom zamietnuté z dôvodu, že boli podané osobou na to nepríslušnou v zmysle § 47 ods. 5 písm. c) zákona č. 511/1992 Zb. o čom bol daňový subjekt vyrozumieť Oznámením...

Hoci sťažovateľ rešpektuje, že v prípade zamietnutia odvolania postupoval daňový úrad striktnie v zmysle § 47 ods. 5 písm. c) zákona č. 511/1992 Zb... ako aj v zmysle vyššie uvedeného metodického pokynu, tento postup neobstojí vzhľadom na vyššie uvedený nezákonný postup daňového úradu, ktorý predchádzal podaniu odvolania, a preto ani postup, ktorým daňový úrad zamietol odvolanie nemožno považovať za zákonný, nakoľko platí zásada IUS EX INIURIA NON ORITUR, čo znamená, že z bezprávia právo nevzniká.

Rovnakým nezákonným postupom postupoval daňový úrad (jednak bývalý daňový úrad T. ako aj bývalý daňový úrad K., v súčasnosti oba patriace pod daňový úrad K.) aj u ostatných spoločností personálne prepojených p. M. V. ako spoločníkom a bývalým konateľom, čím vzniká dôvodné podozrenie, že účelom a cieľom postupu daňového úradu

nebolo umožnenie reálneho uplatnenia práv daňovým subjektom ale naopak odňatie práva konať pred štátnym orgánom, čo v konečnom dôsledku viedlo k správoplatneniu rozhodnutí, ktorými bola spoločnostiam personálne prepojeným p. M. V. uložená peňažná povinnosť (jednak dodatočné platobné výmery, ako aj rozhodnutia o uložení pokuty), ktoré bez ďalšieho splňajú podmienky stanovené § 74 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. pre exekučný titul... Daňové exekúcie, ktoré môže daňový úrad vykonať na základe týchto exekučných titulov sú následne spôsobilé privodiť spoločnostiam personálne prepojeným p. M. V. ekonomickú likvidáciu, čo je podľa sťažovateľa jediným a konečným cieľom daňového úradu ako aj ostatných daňových orgánov, namiesto toho, aby náležité prihliadali na práva sťažovateľa a možnosť ich reálneho uplatňovania a umožnili tak riadny zákonný proces.

Vyššie uvedeným podaním zo dňa 23. 11. 2011 sťažovateľ vyjadril svoj zámer podať odvolanie prostredníctvom inštitútu odpustenia zmeškania lehoty, nakoľko hore uvedená situácia nedávala sťažovateľovi ako ani daňovému úradu žiadne iné prostriedky nápravy, ktoré by umožnili reálne uplatnenie práv sťažovateľom (okrem ústavnej sťažnosti pre porušenie základných práv a slobôd). Ako dôležitý dôvod uviedol sťažovateľ popísaný nezákonný postup daňového úradu, pričom v záujme riešenia tejto situácie navrhol za čas odpadnutia dôvodov zmeškania lehoty považovať deň doručenia odpovede daňového úradu na výzvu sťažovateľovi, t. j. aby sťažovateľovi v zmysle ustanovenia § 13b ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. plynula od tohto dňa 30 dňová lehota na podanie žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty spolu s odvolaním voči uvedenému rozhodnutiu.

Na výzvu sťažovateľa zaslal daňový úrad Oznámenie, v ktorom uviedol, že posúdil obsah podania sťažovateľa a dospel k záveru, že podanie sťažovateľa je nekvalifikované, nakoľko žiada daňový úrad, aby mu umožnil podať podnet, pričom takýto inštitút zákon č. 511/1992 Zb. nepozná. Zároveň uviedol, že zákon č. 511/1992 Zb. umožňuje podať žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty, pričom po podaní žiadosti daňový úrad posúdi závažnosť a dôvody, pre ktoré subjekt žiada o odpustenie zmeškanej lehoty a rozhodne...

Na oznámenie daňového úradu reagoval sťažovateľ Vyjadrením k oznámeniu. Vo vyjadrení uviedol, že oznámenie daňového úradu považuje za značne rozporuplné, a to najmä z dôvodu, ako tento pristúpil k posúdeniu podania sťažovateľa - t. j. Výzvy na odstránenie prekážky v postupe daňového úradu. Vo vyjadrení argumentoval najmä postupom vtedajšieho daňového úradu T., ktorý na totožné výzvy iných daňových subjektov

u ktorých bol miestne príslušným daňovým úradom, vzhľadom k tomu, že vo výzve nimi podanej sa uvádzal zámer daňového subjektu žiadať o odpustenie zmeškania lehoty, posúdil výzvu podľa obsahu podania za žiadosť o odpustenie zmeškanej lehoty. Rovnako daňový úrad T. posúdil aj deň, kedy odpadli dôvody zmeškania lehoty na 9. 11. 2011 (o tejto skutočnosti je v prípade daňových subjektov u ktorých bol miestne príslušným daňovým úradom daňový úrad K. spísaná zápisnica o ústnom pojednávaní č. 738/320/27410/2011/Tom zo dňa 9. 11. 2011), kedy žalobca splnomocnil na daňové konanie splnomocneného zástupcu a za dodržanie 30 dňovej lehoty považoval úkon vykonaný splnomocneným zástupcom vo veci podania výzvy na odstránenie prekážky v postupe daňového úradu, ktoré splnomocnený zástupca vykonal podaním dňa 23. 11. 2011...

Vo vyjadrení ďalej sťažovateľ vyzval daňový úrad, aby jeho podanie - Výzvu na odstránenie prekážky v postupe daňového úradu, posúdil v zmysle § 20. ods. 9 zákona č. 511/1992 Zb. rovnako, resp. obdobne ako totožné výzvy iných daňových subjektov posúdil daňový úrad T. a to najmä z dôvodu, že v prípade podania ďalšej žiadosti žalobcom a následného obdobného posúdenia času odpadnutia dôvodov (t. j. 9. 11. 2011) by nemohla byť dodržaná lehota podania žiadosti do 30 dní od odpadnutia dôvodov.

Taktiež vo vyjadrení sťažovateľ upovedomil daňový úrad o skutočnosti, že rovnakej žiadosti iného daňového subjektu (išlo konkrétne o daňový subjekt P. s. r. o. , M.) už vtedajší daňový úrad T. po doplnení žiadostí o odpustenie zmeškanej lehoty o zmeškaný úkon vyhovel, a to rozhodnutím č. 740/230/43479/11/Maže zo dňa 27. 12. 2011 tak, že žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty sa vyhovuje, zmeškanie lehoty sa odpúšťa a zmeškaný úkon sa považuje za úkon vykonaný v zákonnej lehote. Zároveň sťažovateľ k vyjadreniu pripojil aj odvolanie proti rozhodnutiu č. 738/230/19600/11/PekZ t. j. uskutočnil zmeškaný úkon, aby jeho žiadosť o odpustenie zmeškanej lehoty zo dňa 23. 11. 2011 bola úplná. V tejto súvislosti poukázal sťažovateľ aj na § 3 ods. 9 nového daňového poriadku, t. j. zákona č. 563/2009 Z. z...

Dňa 15. 3. 2012 bolo sťažovateľovi doručené rozhodnutie, ktorým daňový úrad K. nevyhovel žiadosti sťažovateľa o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania z dôvodu, že žiadateľ nedodržel tridsaťdňovú lehotu stanovenú zákonom na podanie žiadosti

o odpustenie zmeškanej lehoty, v zákonom stanovenej tridsaťdňovej lehote neurobil aj zmeškaný úkon a nepredložil existenciu dôležitých dôvodov na predĺženie tejto lehoty.

V odôvodnení predmetného rozhodnutia argumentuje daňový úrad skutočnosťou, že sťažovateľ mal o zmeškaní lehoty na podanie odvolania preukázateľne vedomosť už v čase podania výzvy na odstránenie prekážky v postupe daňového úradu, ktorá bola doručená správcovi dane dňa 25. 11. 2011, pričom svoje dispozičné právo v zmysle § 29 zákona č. 511/1992 zb. využil až dňa 8. 2. 2012, kedy doručil správcovi dane podanie, z obsahu ktorého vyplýva, že žiada o odpustenie zmeškanej lehoty na podanie odvolania a zároveň v rovnaký deň urobil aj zmeškaný úkon. Z týchto skutočností podľa mienky daňového úradu vyplýva, že sťažovateľ nedodrжал zákonom stanovenú lehotu pre uplatnenie inštitútu podľa ust. § 13b zákona č. 511/1992 Zb., nepreukázal ani dôležité dôvody pre odpustenie zmeškanej lehoty a preto nie je možné zmeškanú lehotu odpustiť. Zároveň uviedol, že na odpustenie zmeškania lehoty daňový subjekt nemá právny nárok a je vždy na zvážení správcu dane posúdenie dôvodov zmeškania lehoty a následné rozhodnutie o žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty. Čo sa týka dôležitých dôvodov na nepreukázanie ktorých sa daňový úrad v rozhodnutí taktiež odvolával, týmito sa v odôvodnení žiadnym spôsobom nezaoberal.“.

Sťažovateľka zastáva názor, že „rozhodnutie Daňového úradu K. č. 9818301/1/410904/2012 zo dňa 8. 3. 2012 je nezákonné a z tohto dôvodu napáda predmetné rozhodnutie a jeho vydaniu predchádzajúci postup sťažnosťou pre porušenie základných práv a slobôd v zmysle čl. 127 Ústavy SR“.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že napadnutým rozhodnutím daňového úradu bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj čl. 12 ods. 2 ústavy, zruší napadnuté rozhodnutie a vráti ho daňovému úradu na ďalšie konanie a zároveň jej prizná primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, ako aj úhradu trov konania v sume 323,50 €.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy napadnutým rozhodnutím daňového úradu. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka súčasne so sťažnosťou adresovanou ústavnému súdu podala aj žalobu o preskúmanie napadnutých rozhodnutí daňového úradu v rámci správneho súdnictva (ďalej aj „správna žaloba“).

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní sústredil na posúdenie, či je sťažnosť sťažovateľky prípustná vzhľadom na skutočnosť, že podala aj správnu žalobu. V tejto súvislosti sa musel vysporiadať s argumentáciou sťažovateľky, ktorá v sťažnosti uvádza, že

„podáva túto sťažnosť pre porušenie základných práv a slobôd už v tomto štádiu najmä z dôvodu, že v zmysle súčasnej právnej úpravy a existujúcej judikatúry súdov neexistuje v kontexte ust. § 248 zákona č. 99/1963 Zb. a čl. 46 ods. 2 Ústavy SR jednoznačný záver o tom, či rozhodnutie o odpustení zmeškanej lehoty podľa § 13b zákona č. 511/1992 Zb. je preskúmateľné všeobecnými súdmi v rámci inštitútu žalôb o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov podľa § 247 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb., čo by v prípade, ak by konanie o žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o odpustení zmeškanej lehoty (ktorú sťažovateľ podal súčasne s touto sťažnosťou na Krajský súd v Košiciach) bolo všeobecným súdom v zmysle § 250d ods. 3 zastavené z dôvodu, že žaloba smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, za súčasného nepodania sťažnosti pre porušenie základných práv a slobôd v zmysle čl. 127 Ústavy SR malo za následok zmeškanie lehoty na podanie sťažnosti určenej v § 53 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. a sťažovateľ by tým prišiel o akúkoľvek možnosť domáhať sa preskúmania a nápravy nezákonného postupu a rozhodovania daňového úradu ako porušovateľa jeho základného práva a slobody. Súčasné podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia všeobecným súdom v správnom súdnictve a sťažnosti pre porušenie základných práv a slobôd preto považuje sťažovateľ za jediný možný postup v rámci ktorého bude vylúčená možnosť, že jeho právam nebude poskytnutá náležitá ochrana.“

Vychádzajúc z citovaného ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v okolnostiach posudzovanej veci sťažovateľka súbežným podaním správnej žaloby o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia daňového úradu, o ktorej je podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) oprávnený rozhodnúť miestne príslušný krajský súd ako správny súd (ďalej len „správny súd“), a sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvorila stav, keď by o jej veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (miestne príslušný správny súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty z ústavného hľadiska akceptovateľné, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci (IV. ÚS 142/2010).

Ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa otázkou, či je žaloba sťažovateľky o preskúmanie napadnutého rozhodnutia daňového úradu v danom prípade prípustná, t. j. či nejde v danom prípade o rozhodnutie, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom (v zmysle § 250d ods. 3 v spojení s § 248 OSP), keďže s ňou sa musí v prvom rade zaoberať a vysporiadať miestne príslušný správny súd. V danom prípade rozhodnutie (či už procesné alebo meritórne) miestne príslušného správneho súdu predchádza (vzhľadom na princíp subsidiarity) uplatneniu právomoci ústavného súdu, a preto možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím tohto súdu o správnej žalobe sťažovateľky za predčasné.

Sťažovateľka odôvodňuje paralelné podanie sťažnosti ústavnému súdu a správnej žaloby obavami z toho, že miestne príslušný správny súd konanie o jej žalobe zastaví podľa § 250d ods. 3 OSP, pričom jej medzičasom uplynie lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

V nadväznosti na tieto obavy sťažovateľky ústavný súd aplikujúc per analogiam svoju ustálenú judikatúru týkajúcu sa zachovania lehoty na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010) aj na vec sťažovateľky konštatoval, že nie je dôvodné, aby v prípade podania správnej žaloby podávala zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by miestne príslušný správny súd konanie o jej správnej žalobe zastavil podľa § 250d ods. 3 OSP, nemožno jej sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu aj proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu správneho súdu (v danom prípade napadnutým rozhodnutím daňového úradu), odmietnuť pre jej oneskorenosť (m. m. IV. ÚS 109/2012).

Ak by sa ústavný súd vecne zaoberal sťažnosťou pred rozhodnutím miestne príslušného správneho súdu o sťažovateľkou podanej správnej žalobe, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov. V prípade, že by ústavný súd čakal na rozhodnutie správneho súdu, mohlo by to navádzať potenciálnych sťažovateľov na

obdobný postup, aký zvolila v okolnostiach daného prípadu sťažovateľka, t. j. na paralelné podávanie sťažností ústavnému súdu zároveň s podaním správnej žaloby, čo vzhľadom na už uvedené nie je opodstatnené.

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou v tejto časti meritórne nezaoberal, ale pri predbežnom prerokovaní ju podľa zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú (predčasne podanú) podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, bolo už bez právneho dôvodu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2012